

РЕШЕНИЕ

№ 5812

гр. София, 01.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в
публично заседание на 09.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова и при участието на
прокурора ЧАНКОВА, като разгледа дело номер **9136** по описа за **2012**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 90 от Закона за убежището и бежанците
/ЗУБ/ във връзка чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба вх. № 22223 от 26.09.2012 г. по описа на
Административен съд – София град и рег. № УП 5344 от 12.09.2012 г. по описа на
Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, подадена от Ш. М., ЛНЧ
[ЕГН], гражданка на А. с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет.1 срещу
Решение № 635 от 27.08.2012 г. на председателя на Държавната агенция за
бежанците при Министерски съвет, с което ѝ е отказано предоставяне на хуманитарен
статут.

В жалбата се сочи, че при постановяване на оспорваното решение, председателят не
ДАБ е допуснал съществено нарушение на административно производствените
правила, противоречие с материалните разпоредби и несъответствие с целта на
закона. По същество на спора излага съображения, че неправилно ответникът е
интерпретирал условията по чл. 8, ал.1 и чл. 9, ал.1 от ЗУБ, както и че неправилно е
разгледана нейната бежанска история.

В хода на съдебното производство жалбоподателката редовно призована се явява
лично и с адв. Л., поддържа жалбата, моли да се уважи като основателна и да се
отмени оспорения административен акт по съображения изложени в жалбата.

Ответникът – председателят на ДАБ, редовно призован не се явява, не се представлява
и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна,

тъй като в нея не са изложени конкретни причини за основателен страх от преследване, а изложените не касаят лично жалбоподателката. Допълнително инвокира доводи, че М. пребивава на легално основание на територията на страната и до настоящия момент не е подавала друга молба.

Настоящият съдебен състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Производството пред административния орган е образувано по повод подадена молба за предоставяне на статут с вх. № 478 от 16.05.2012 г. до председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС от Ш. М., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], А. гражданка на А., арменка по народност, вероизповедание - християнка, семейно положение - неомъжена, ЛНЧ [ЕГН]. Личните ѝ данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ и представено удостоверение за раждане VIII-СЛ № 328194, издадено на 31.03.1993 г. в [населено място], Арменска ССР. С оглед на направеното от нея искане с декларация рег. № УП 5344/14.06.2012 г., производството ѝ в ДАБ е проведено на български език, какъвто тя владее.

Тази молба е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, Предходното административно производство е образувано въз основа на молба за закрила № 1998 от 17.08.1999 г., подадена от нейната майка М. А. лично и в качеството ѝ на законен представител на молителката. Административното производство по предходната молба е приключило с влязло в сила решение №2186 от 01.03.2000 г., което след обжалване на М. А. е потвърдено от Върховния административен съд, петчленен състав с Решение № 981 от 05.02.2002 г.

Видно от мотивите на оспорения административен акт, се установява, че жалбоподателката е пристигнала в Р. Б. през 1994 г. легално заедно с майка си. Мотивира молбата си за статут с липсата на разрешение за пребиваване и с необходимостта да получи документ за самоличност, с който да може да се яви на зрелостните изпит при завършване на средното си образование у нас. По отношение на предишното административно производство посочва, че няма нови обстоятелства, тъй като досега не е била интервюирана. При провеждане на интервютата разказва, че е била на една година, когато е заминала от А. заедно с майка си и след това не се е завръщала в страната си по произход. Конкретно за себе си споделя, че в А. нищо не я заплашва, не е арестувана, нито осъждана, но там за нея няма бъдеще. Твърди, че няма проблеми с арменските власти, но не иска да се завърне в родината си, тъй като там няма близки и не познава достатъчно арменския език. Посочва, че е израстнала в Б. и иска да остане тук.

От съдържанието на проведеното с нея интервю административният орган е установил, че родителите на Ш. М. са напуснали А. през 1994 г. по време на конфликта в Н. - К. доброволно от съображения за сигурност. Все още не могли да се завърнат обратно, защото се страхували, че в А. нейният брат Р. ще бъде призван да отбива военната си служба и ще бъде изпратен на границата с Н. - К., където било много опасно.

При постановяването на оспорения административен акт ответникът е приел на базата на изложената история от кандидатката и ситуация в държавата ѝ по произход – А., че молбата ѝ за закрила е неоснователна.

От анализът на заявленияте от нея обстоятелства се установява, че сочените мотиви,

обуславящи желанието ѝ да получи закрила в Б. не попадат в предметния обхват на ЗУБ, тъй като се касае за причини от личен характер. А. гражданка не обоснова наличието на риск за живота или свободата си в А. по смисъла на ЗУБ. Административният орган е посочил, че липсват заявени опасения за сигурността и правата ѝ по изброените в чл. 8, ал.1 от ЗУБ причини – раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Твърденията ѝ не съдържат информация за осъществено спрямо нея преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ и риск от бъдещо такова.

По отношение на предпоставките са предоставяне на субсидиарна закрила, ответникът отново е приел, че за чуждата гражданка няма реална опасност и от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ - смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността ѝ като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт в страната ѝ по произход.

В хода на съдебното производство като доказателства са приети представените с административната преписка документи.

С оглед събраните по делото доказателства, настоящия съдебен състав на Административен съд – София - град, приема от правна страна следното:

Оспореното решение № 635 от 27.08.2012 г. на председателя на ДАБ е връчено на кандидата лично на 13.09.2012 г. Жалбата до Административен съд София град е подадена чрез административния орган с рег. № УП 5344 от 21.09.2012 г. Следователно е подадена в рамките на 14-дневния срок от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – председателят на ДАБ. Оспореният акт е издаден при спазване на административнопроизводствените правила, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ.

Оспореното решение е издадено в рамките на общото производство по чл. 72 и сл. от ЗУБ от председателя на ДАБ съгласно компетентността му, уредена в чл. 75 от ЗУБ. Съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУБ в срок до три месеца от образуване на производството председателят взема решение за: 1. предоставя статут на бежанец; 2. отказва статут на бежанец; 3. предоставя хуманитарен статут и 4. отказва хуманитарен статут. Ал. 3 на цитираната разпоредба предвижда, че председателят на Държавната агенция за бежанците при недостатъчност на събраните данни за конкретния случай може да продължава срока по ал. 1 до три месеца, за което чужденецът се уведомява лично или със съобщение с обратна разписка.

В настоящия случай производството е започнало с подаването на молба вх. № 466 от 14.05.2012 г. по описа на РПЦ за бежанци, която потвърдена с друга молба вх. № 478 от 16.05.2012 г. адресирана до ДАБ. На тази дата на кандидатката са връчени Указания рег. № УП 5344 относно реда за подаване на последваща молба за статут, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците подали последваща молба за статут в Р. Б..

Изготвен е регистрационен лист, както и Е. дактилоскопна карта, връчена е на Ш. М. поканена за провеждане на интервю с нея на 17.05.2012 г. от 09,00 часа. На основание чл. 58, ал.7 от ЗУБ директорът на РПЦ – С. е изпратил писмо рег. № УП 5344 от

16.05.2012 г. до директора на Специализирана дирекция “Т” – ДАНС, с което го е уведомирал за подадената молба за закрила от жалбоподателката. Отговорът е получен на 19.06.2012 г. и е обективиран в писмо рег. № Т – 3898 от 15.06.2012 г., в което се казва, че специализираната дирекция “Т” – ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила.

На 17.05.2012 г. е проведено първото интервю с Ш. М. в това производство, като ѝ е връчена покана за последващо събеседване на 13.06.2012 от 10,00 часа. Кандидатката не се е явила, за което обстоятелство е съставен Констативен протокол рег. № УП 5344 от 13.06.2012 г. На следващия ден е проведено второто интервю, като кандидатката е депозирала нарочна молба, че владее добре български език и не желае преводач.

Въз основана на подадена докладна записка рег. № УП 5344 от 21.05.2012 г. производството е преминало от ускорено в производство по общия ред.

В обжалваното решение подробно са обсъдени всички факти и обстоятелства, касаещи личното положение на кандидата за закрила. На първо място, обосновано е прието, че не се установяват факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал.1 от ЗУБ. Молителката не е изложила твърдения за реално опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Преценена е и обстановката в А. съгласно справка № 2096 от 19.04.2012 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на ДАБ и известните за страната факти, н се установяват разрешенията, дадени в тълкуването на решение от 17.02.2009 г. на СЕС потълкуването на чл. 15, б. “в” от директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват с прилагане на чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Не се споделят възраженията на жалбоподателката за неправилното тълкуване на посочената справка, тъй като в нея изрично е посочено, че в А. не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт. Конституцията и законите в страната гарантират основните права и свободи на гражданите и тяхното равнопоставяне пред закона и няма данни за груби нарушения на човешките права.

Правилно е прието от административния орган неприложимостта на нормата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, тъй като заявените причини от Ш. М., поради които тя и семейството ѝ не желаят да се завърнат в страната им по произход, не могат да бъдат определени като хуманитарни по смисъла на посочената диспозитивна законова разпоредба. Предвид липсата на предпоставки, поради които кандидатката не може да се завърне в А. следва изводът, че нежеланието ѝ е обусловено от нейната лична преценка и избор, а не от принуда, изискуема по ЗУБ. Предоставянето на хуманитарен статут е закрила за чужденец по причини, свързани с държавата му по произход, в която той не може да се завърне. Характеристиките на закрилата изключват факти и обстоятелства, свързани с желанието на чужденеца по избор за пребиваване по икономически, социални и други причини, зависещи изцяло от волята му, без да е налице реална опасност от тежки посегателства, описани в чл. 9 от ЗУБ.

На следващо място следва да се посочи, че съдът изцяло споделя изложеното от председателя на ДАБ, с което е мотивирал отказа си за предоставяне на бежански статут на основание чл. 8 от ЗУБ.

Липсата на имущество и перспектива за развитие в А., прекъсване на връзките с държавата по произход и интегрирането на нейното семейство в българското общество, не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на посочената законова разпоредба. От друга страна, дългосрочното пребиваване на молителката в нашата страна, което вече е 18 години, не би могло да бъде определено като новонастъпило обстоятелство по смисъла на ЗУБ.

Правилни и законосъобразни са изложените мотиви от ответната страна по делото припостановяване на административния акт относно приложението на чл. 8 от ЗУБ, респ. Липсата на основания за предоставяне на бежански статут на Ш. М..

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата на Ш. М. срещу решение № 635 от 27.08.2012 . на председателя на ДАБ при МС следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК и чл. 90 от ЗУБ, Административен съд София град, I отделение, VIII състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ш. М., гражданка на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 635/27.08.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на обжалване пред върховния административен съд в 14 дневен срок от получаването му от страните, респ. Съобщението за неговото постановяване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: